

duben 2022

párek

KNIHOVNA!!!

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 4, 2022

ročník XXII.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

Obsah:

Entrée	4
---------------	----------

Plachetnice na vinětách (recenze)	5
--	----------

Kontinuita parku (recenze)	8
---------------------------------------	----------

Vše o mé dceři (recenze)	10
-------------------------------------	-----------

Zrádné mlhy (recenze)	13
----------------------------------	-----------

S pokorou a nadějí (recenze)	16
---	-----------

Ochutnávka z hudebního a dětského oddělení (knižní tipy)	19
---	-----------

Kalendárium - duben 2022 (osobnosti a knihy)	29
---	-----------

entrée

Válka na Ukrajině se p  renesla z bitevních polí i do světa literatury. Nejslavnější spisovatel světa, král horor   Stephen King, prohlásila k rusk   agresii, že v  t   ina z nás se spr  vn  mu chování naučila už v d  tsk  m věku na hřišti a že Putin poprvé za svou dlouhou a neslavnou kariéru vypadá jako idiot. Rozhodl se, že práva na vydávání svých knih v Rusku ru  i a neobnoví je, dokud bude Putin u moci. Stejn   reagoval i britsk   kultovní autor fantastiky Neil Gaiman.

Z důvodu otev  ren   podpory rusk   agrese u nás nejčtenějšího ruského autora fantastiky Sergeje Lukjan  nka se jeho kmenov   nakladatelství Argo rozhodlo s okam  žitou platností ukončit vydávání i spolupráci s tímto populárním spisovatelem. Ten na to reagoval slovy, že od našeho národa, kde projevy nacismu zapustily kořeny a d  l bu  j  , se taky nic jiného nedá čekat.

  e by tato „kni  n   válka“ zastavila tu skutečnou, krvavou, asi nikdo nev    i, ale bylo by to kr  sn  ...

Bohdan BoboKing Volejníček

Plachetnice na vinětách Jiří Hájíček

Jiří Hájíček patří k nejúspěšnějším českým autorům, byl oceněn několika českými cenami, včetně ceny Magnesia Litera. Začínal s poezií a posléze zběhl k próze a myslím, že udělal dobře. Jeho knihy jsou pro mě srdeční záležitostí. Vždy se těším na novou, když vyjde, je to malý svátek. Nějak mi dělá dobře jeho popis tesknoty krajiny, určitá sympatická rozpolcenost hlavních hrdinů, každopádně ale lidskost a charakter hlavních postav. Prostě je radost číst a prožívat ty příběhy.

Autor vyrůstal na jihočeském venkově, odkud čerpá témata pro své knihy. Láska k rodné hroudě prostupuje jeho knihami a výjimkou není ani nejnovější román Plachetnice na vinětách.

Marii chybí pár let do padesátky. Právě se rozvádí a uvažuje o tom, že změní zaměstnání. Ve svém životě se necítí dobře a věří, že na ni někde čeká shakespea-

rovská láska jako z knih. Splní její sny mladický knihkupec Filip?

Vyrazí do Českého Krumlova a při jedné z procházek na-

razí na malé knihkupectví, kde prodává mladý a drzý Filip. Jejich vztah je komplikovaný. Zajímavé je, jak se Jiří Hájíček dokáže vcítit do ženy středního věku a její psychiky. Jeho cit pro psychologii postav je zřejmá již z jeho předchozích románů. Vždy mě to znovu

a znovu příjemně překvapuje.

Knih možná neoplývá za vlasy přitaženými zápletkami, ale my Marii porozumíme. Hlavní hrdinka prožívá to, co prožívají tisíce dalších žen. Je to obyčejný příběh plný dojetí a symboliky. Chybí jí tři roky do padesátky, ale muži se za ní ještě stále otáčejí. Její manželství již dávno přestalo plnit svou funkci, manžel si našel

„V předchozím románu Dešťová hůl je hlavní postavou Zbyněk, muž zhruba stejného věku jako Marie v Plachetnicích na vinětách. Přiznávám, že jistější jsem se cítil v kůži Zbyňka, vymáchat se s ním v té krizi středního věku, ale psát Marii bylo asi trochu větší vzrušení a taky risk.“ (autor)

mladší milenku, dcera odjela studovat do ciziny a Marie se cítí na světě zbytečná. Co s tím? Především chce urovnat vztahy

se svou sestrou a postarat se o nemocné rodiče. Také se vyrovnat se svou osamělostí, kterou vnímá jako uvíznutí v čase, kdy na ni z minulosti doléhají vzpomínky a z druhé strany vyhlídky na stárání.

Celou knihou prolíná duch

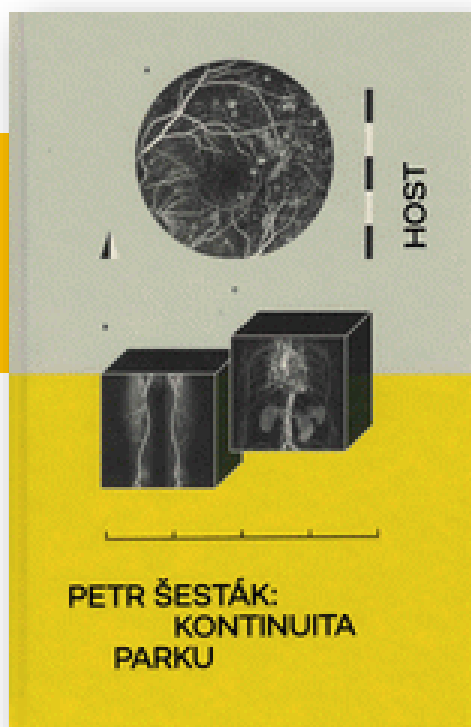
pesimismu, naštěstí závěr až tak nevyznívá a skýtá naději, že vzdálenost mezi lidmi nemusí být tak velká, jak se někdy zdá.

text: Andrea Šmausová

HÁJÍČEK, Jiří. Plachetnice na vinětách.

První vydání. Brno: Host, 2020. 293 stran

Kontinuita parku Petr Šesták

Josefa pronásledují tři šelmy. Tedy obrazně. Všechny po něm chtějí, aby začal „konečně žít opravdový život“; v našem civilizačním okruhu myšleno: najít si stálou práci, hnízdo, hromadit. Podlehne jim. Svůj nomádský život vymění za návrat do rodného města kdesi na okraji republiky. Existenciálně groteskní podobizna (ne)idealizovaného návratu ke kořenům může začít.

Všechno to z počátku vypadá slibně – příhraniční maloměsto ho přijímá s otevřenou náručí:

„...potřebuje návraty a přísuny světaznalých po všech těch odchodech a odsunech“. Josef se stane gymnaziálním profesorem s vizí „pěstování citlivých duší maloměsta“. Postupem doby ale zjišťuje, že jeho rodná hrouda má sice nové chodníky, fasády a pár výborných kaváren, ale na proměnu mentální jaksí nedošlo. Zlom nastává během recitační soutěže, do které se svou třídou vnese až příliš svěží vánek. Od té doby to s ním a s jeho maloměstskou etudou jde z kopce.

Předně – ta kniha je dobrá. Je škoda, že se o ní tak málo

Jak smysluplně žít s normalizační výchovou a vymoženostmi kapitalismu? A jak to celé vtěsnat do jednoho příhraničního maloměsta?

mluví. Pro všechny sebeironiky, nihilisty a životní tragikomiky je to rozhodně osvěžující počtení a možná se v něm tu a tam najdou. Šestákovi se povedlo na půdoryse zdánlivě jednoduché-

ho příběhu návratu zachytit generační výpověď těch, co na

rozdíl od svých rodičů najednou „mohli“; zároveň trefně popisuje přerod společnosti ke zploštělému, digitálně-marketingovému věku. Tuhle skvěle napsanou, vtipnou i kritickou podobiznu věcí minulých i ryze současných lze jen doporučit.

text: Šárka Netolická

ŠESTÁK, Petr. Kontinuita parku

Brno: Host, 2021. 247 stran

Recenze

generační drama/LGBT

Vše o mé dceři Kim Hjedžin

Jižní Korea je pro spoustu z nás synonymem moderní high-tech společnosti. Všude Samsung, LG, Hyundai, značky udávající trendy v moderních technologiích. A tak nějak s tím máme spojeno, že i korejská společnost musí být high-tech a trendy. A přestože dle světových výzkumů je to společnost asi dvakrát bohatší a snad i šťastnější než naše, je to jen průměr z výsledků ekonomických a technických vzorců. Znamená to, že jsou tam lidé bohatší a snad

šťastnější, než je výsledek, ale na druhou stranu i lidé více než chudí, bez elánu a vizí „světlych zítřků“.

Román mladé jihokorejské autorky Kim Hjedžin (*1983) je vyprávěním jedné stárnoucí ženy patřící k té „slabší“ polovině.

Hrdinkou knihy je šedesátiletá vdova, která má jen rozpadající se dům na předměstí, ve kterém pronajímá pokoje. Ale ani to nestačí

k živobytí, a proto pracuje jako ošetřovatelka v pečovatelském domě pro seniory, ne úplně nejlepší, co v okolí je. Je „nikdo“, tak se vidí, a de facto to tak je. Je to pro ni ponižující, frustrující, to vše se v ní kumuluje a „přetlak“ ze sebe vypouští ve formě zatrpklosti, ba přímo nenávisti, snad ke všemu v okolí. Jediné, v čem si myslela, že najde důvod, proč být

šťastná, pyšná, chlubit se tím, je dcera. Jako každý rodič, a v Asii obzvlášť, chápe obětování se pro šťastnější budoucnost dítěte jako nejvyšší životní smysl. Jenže ani to jí není umožněno, protože dcera je lesbou. V jejím tradičním pohledu je to snad horší než být

vrah. A k tomu je v pětatřiceti bez práce, bez peněz, bez vizí. A žije s tou „holkou“.

Život naší hrdinky se hrouští, vlastně už se zhroutil.

Z dcery má trochu strach, z reakce okolí taky, v práci je pouhou pomocnicí, o jejíž názor nikdo nestojí. Přestože navenek se působí chladně až bezcitně, snaží se pomáhat, být lepší než okolí, snad aby zachránila sebe samu před pádem do bezcitnosti vůči světu, jaký vidí kolem sebe.

V práci se stará o umírající Jenny, starou ženu, která v jejích

Holka leží otočená ke zdi a mezi jejíma nohama je vklíněné lýtko mé dcery. Holá kůže se tře o kůži, dech se spojuje. Ty dvě se k sobě navzájem tisknou, až vypadají jako jedno tělo. Do hlavy mi stoupá horkost. Dusím v sobě nutkání ty dvě vzbudit a roztrhnout je od sebe...

očích někým byla, člověkem, jemuž se má prokazovat jistý respekt. Jenže teď je to už jen „prázdné“ tělo, které by mělo ze slušnosti už umřít. Nikdo, kdo je Jenny vděčný za mnohé, o ni nejeví ani minimální zájem, je to jen ztrátová položka v ekonomickém výkazu starobince. A tento přístup vedení domova k Jenny je jistou poslední kapkou, kterou přeteče pomyslný pohár trpělivosti.

„Vše o mé dceři“ je výbornou, přestože krátkou emocionální zpovědí člověka, který už nestačí „dechu doby“. Který nevidí

kolem sebe nic ze základních společenských principů, jež znal ze svého dětství. A vlastně jediný způsob, jak se zachovat vůči okolí normálně a slušně, je porušením principů. Autorka napsala dramatický příběh plný vnitřní rozervanosti, podtržený ještě ich formou, kdy hrdinka doslova bojuje se svým svědomím. Korejci se změnili a ve společnosti vládne gangnam style. A hrdinka to musí nějak přijmout.

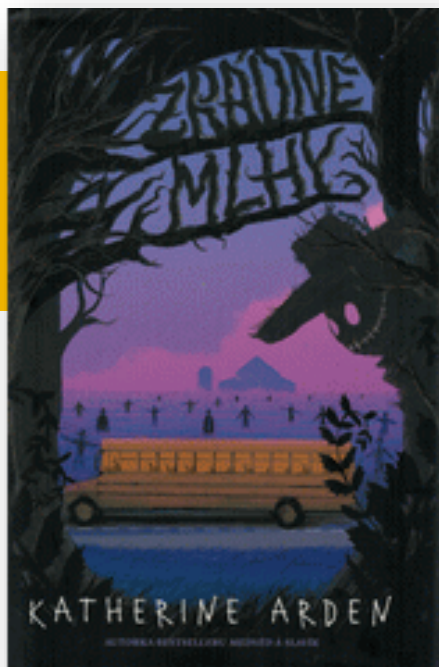
Knihu oceněnou literární cenou Shin Dong-yeop Literary Award 2018 z korejštiny přeložila Petra Ben-Ari, vydalo nakl. Argo, 2021.

text: Bohdan BoboKing Volejníček

KIM, Hje-čin. Vše o mé dceři

Překladatel Petra Ben-Ari. Praha: Argo, 2021. 156 stran

Zrádné mlhy Katherine Arden

Svět je protkán strašidelnými legendami, které se předávají z generace na generaci. A čím strašidelnější, děsivější, tím samozřejmě oblíbenější. Legendy o bytos- tech, které není radno potkat, urči- tě zná většina z nás. Připomeňme si třeba Polednici, bezhlavého jezdce z Ospalé díry nebo moder- nější verze, jako noční můru z Elm Street či Slender Mana. Americká autorka Katherine Arden (*1987), která si udělala u našich čtenářů dobré jméno fantasy románem

Medvěd a Slavík, nám ve své nové knize „Zrádné mlhy“ přináší další děsivou legendu, tentokrát o bytosti zvané „usměvavý muž“.

Jedenáctiletá dívka Ollie žije v provinčním městečku uprostřed zemědělských farem. Svěbytná, na svůj věk velmi chytrá holka, která se ve škole více nudí než baví. Moc přátel díky tomu nemá, ale příliš jí to nevadí. Vystačí si s knihami

a vlastními problémy. Třeba jak to bude zvládat dál po smrti své maminky. A přestože tento „samorost“ nikoho moc nepotřebuje, nedokáže přehlížet nešvary

okolí, jako je šikana či třeba ničení knih. Když na svém tajném místě za městem u řeky narazí na podivně se chovající ženu s šílenstvím v očích, raději drze

zasáhne a ukradne jí z rukou knihu, než aby jí dovolila hodit ji do řeky. Doma zjistí, že se jedná o velmi starou knížku s názvem Zrádné mlhy. Už od prvních stran je jí jasné, že se jedná o děsivý příběh zrady, nenávisti, smrti... a podivné bytosti zvané usměvavý muž. Když se příští den vydá se zbytkem třídy na otravný školní výlet na nedalekou farmu, zjistí,

že ona farma

Mlžné údolí je více než značně podobná místu z tajemné knihy Zrádné mlhy. Obzvláště když majitelkou je ta šílená žena od řeky, která se ke všemu jmenuje stejně jako po-

stava v knize. Když na farmu padne mlha, tajemné události jí jen potvrdí, že usměvavý muž není stará legenda, ale živoucí bytost, která si přišla pro odměnu.

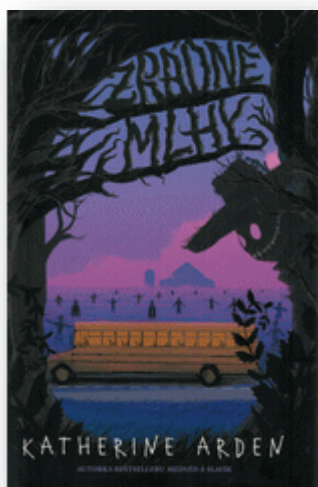
Po tragické ztrátě nachází jedenáctiletá Ollie útěchu pouze v knihách. Když tedy v lese potká šílenou ženu, která se chystá hodit jednu do vody, o ničem nepřemýšlí. Vytrhne jí knihu z ruky a utíká pryč. V deskách útlého svazku nachází mrazivý příběh o dívce Beth, dvou bratrech, kteří se do ní zamilovali, a podivné dohodě, kterou uzavřeli s „usměvavým mužem“, děsivým přízrakem...

Nakladatel i autorka sice uvádějí, že je to dílo ze čtenářské kategorie middle grade fiction, tedy pro čtenáře od 8 do 15 let, ale upřímně musím přiznat, že i čtenář napínavých a hororových příběhů, který už do této věkové skupiny nepatří dlouho, knihu stěží odloží z rukou. Stejně jako nejslavnější knižní horor „To“ od Kinga, i Zrádné mlhy jsou sice příběhem o dětech, ale napsaným dospělým autorem, spíše dospělým stylem i jazykem. Bez dětské naivity,

s dokonale vytvořenou atmosférou plíživé a narůstající hrůzy, Katherine Ardenová napsala příběh, ve kterém i vnímavý dospělý čtenář pocítí ono mrazení v zádech. Věřme, že tento standard autorka udržela i u dalších knih z tohoto hororového cyklu zvaného Malé věci, protože pak se máme na co těšit.

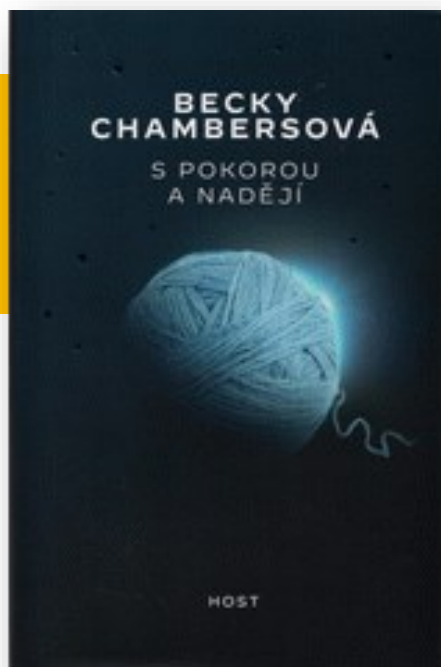
Z anglického originálu „Small Spaces“ přeložila Adéla Tošovská, v ediční řadě Drobek vydalo nakl. Dobrovský v roce 2021.

text: Bohdan BoboKing Volejníček

ARDEN, Katherine. Zrádné mlhy

Překladatel Adéla Tošovská. Praha: Dobrovský s.r.o.,
2021. 206 stran

S pokorou a nadějí Becky Chambersová

„...naše planeta a všichni její obyvatelé jsou pouhou částičkou tohoto obrovského vesmíru, který nás obklopuje. Vydáváme se do něho tedy s pokorou a nadějí.“

Tak zní úryvek poselství, které bylo zakódováno do zlaté desky na sondě Voyager, jež byla vypuštěna do vesmíru v roce 1977 jako dodnes nejvzdálenější funkční objekt ve vesmíru vytvořený člověkem. Román americké autorky Becky Chambersové (*1985) není sice o projektu sondy Voyager, ale myšlenka tohoto poselství je nosným prvkem knihy.

Poměrně krátký román „S pokorou a nadějí“ je vyprávěním Ariadne O’Neillové, kapitánky vesmírné expedice Lawki 6, která na konci 21. století letí v lodi Merian na průzkum vzdálených

exoplanet, tedy planet s možným výskytem života. Je to svět, kdy po

dlouhých desetiletích rezignace lidé opět vstoupili do chladných míst kosmu, a to díky převratným technologickým objevům, které dovolovaly křehké lidské schránce přežít desítky let hibernace na palubě kosmických lodí. Nestála za tím jen technika, ale opětovná touha lidstva po poznání a objevování vesmíru.

Skrze deník Ari nahlížíme na každodenní rutinu nejen její, ale i tří dalších členů posádky, všechno vědců, pro které je věda a poznání vším, neporušitelnou přísahou, kterou dali tisícům lidí, jež celý projekt financovali.

Ale věda nevěda, jsou to stále lidé, jedinečné osobnosti a charaktery. A právě na této jedinečnosti každého z nich je příběh vystavěný. Příběh dvou mužů a dvou žen, kteří cítí nesmírnou

„Zůstala jen chladná neměnnost hvězd, pro něž jsem byla pouhá surová špetka mokrého uhlíku, nedůležité smítko.“

poctu, že byli pro projekt vybráni, ale na

druhou stranu žijí uzavření celé měsíce v malém prostoru a hlavně s vidinou, že jejich pozemský svět, rodina, přátelé, to vše je už pro ně minulost, něco, co už nikdy neuvidí, neuslyší. Takže věda a výzkum je to jediné, co je udržuje normální.

Musím ocenit, jak autorka dokázala bez vražedných vetřelců, záhadných mimozemských entit či galaktických impérií vystavět velmi čtivý a poutavý sci-fi příběh, založený na prosté fascinaci novými objevy, na kouzlu odhalování nových tajemství vesmíru.

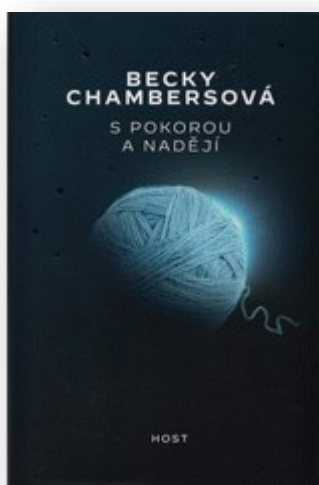
Je to takové „clarkovské“ science fiction, založené na vědě a technice či neuvěřitelné konstrukci možných světů a životů ve vesmíru, do kterého dokázala mistrovsky vložit i lidskou stránku. Je to pocta lidem, pro které je poznání vším. Tedy lidem z prostředí, ve kterém autorka vyrůstala a dodnes žije. Ale především je třeba říci, že po záplavě tolik populárních postapokalyptických a dystopických sci-fi je tu skvělý román, který věří v lidskost a dává nám alespoň naději. Pokud k vesmíru bude-

me přistupovat s pokorou a nadějí.

„Zůstala jen chladná neměnnost hvězd, pro něž jsem byla pouhá surová špetka mokrého uhlíku, nedůležité smítko. Na mé bolesti a maličernosti, na mých chybách a nedostacích nezáleželo. Tvář v tvář tomuhle nebude na ničem, co bychom mohli udělat, záležet nikdy.“

Z anglického originálu „To Be Taught, If Fortunate“ (2019), přeložila Lucie Bregantová, vydalo nakl. Host v roce 2021.

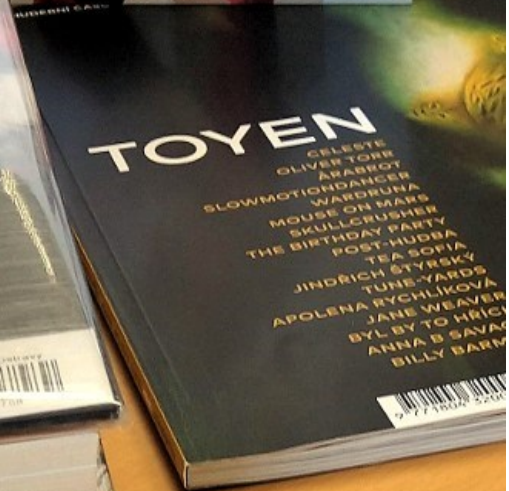
text: Bohdan BoboKing Volejníček

CHAMBERS, Becky. S pokorou a nadějí

První vydání. Brno: Host, 2021. 172 stran

Ochutnávka z hudebního oddělení

Petr Macek

Naprosto nezbytná Hana Zagorová

Maluj zase obrázky, Spěchám, Duhová víla, Studánko stříbrná... určitě nemusím pokračovat, aby čtenáři bylo jasné, že jde o názvy písniček – a to přímo písniček Písničky, jak se zpěvačce přezdívá. Také v titulu knížky zaznívá odkaz na text jedné z jejích novějších písní:

„Je naprosto nezbytné, aby nebe bylo blankytné, hvězda aby plála, člověk vyšel z mála, hlas zněl, jako hlas má...”

Loni na podzim oslavila desetinásobná Zlatá slavice Hana Zagorová těžko uvěřitelné sedmdesáté páté narozeniny. A ti z nás, kteří její kariéru sledují delší dobu, se asi shodnou, že čas jejímu osobnímu kouzlu nijak neublížil. Oslava takových narozenin je pěknou příležitostí k bilancování. Ke vzpomínání, vyprávění, k povídání si... Výsledkem je kniha, vytvořená ve spolupráci s publicistou Petrem Mackem.

Po předmluvě Jiřího Suchého následuje pestrá mozaika zpěvaččiných vzpomínek, prokládaná rozhovory s nejrůznějšími osobnostmi z jejího osobního i profesionálního „okolí“ (např. s její sestrou, spolu-

žačkami, kamarádkami, muzikantskými kolegy nebo životními partnery). O Hance a svých názorech na ni tak mluví třeba Michal Prokop, Karel Vágner, Petr Rezek, Vlastimil Harapes, Štefan Margita, Lucie Borhyová nebo Blanka Matragi. Zajímavé vyprávění doplňuje množství barevných fotografií.

Pro ukázkou jsem sáhla do kapitoly, ve které dostal slovo zpěvák Petr Rezek: *„Hanka je ohromně tolerantní, nikdy jsem Hanku neslyšel, že by třeba někoho pomluvila. Je nesmírně zásadová, a když si za něčím stojí, kdyby proti ní stálo deset chlapů, muzikantů v kapele, nemá jí šanci. Ona si to prosadí. Pak říká jednu takovou krásnou větu: Já nemám ráda stojaté vody. Musím být pořád v proudu. Což přesně vystihuje, že pořád něco vymýšlí a dělá. Ví se o ní, že psala i knížky, dokonce mám pocit, že jsem viděl i její malou knížku poezie. Měla kdysi i televizní pořad, takže když to shrnu – je velice pracovitá, a navíc má i literární nadání, dokáže napsat překrásné texty... Prostě holka na pravém místě!“*

Blues Alive 25

Divoce pestrá obálka – koláž z útržků barevných plakátů, potištěných spoustou jmen, se dobře hodí k opravdu „nahuštěnému“ ob-

sahu knihy, která je rovněž knihou vzpomínkovou a bilanční. Oslavenec má sice teprve 25 let, ale v případě hudebního festivalu je to už dosti úctyhodný věk.

První ročník šumperského hudebního festivalu Blues Alive ještě nebyl mezinárodní a konal se v roce 1996. Publicista Ondřej Bezr, hlavní editor sborníku, na to vzpomíná takto:

„Přiznám se, že se mi na první ročník vůbec nechtělo. Byl jednodenní a hrály na něm samé české kapely, které jsem dobře znal. Nakonec mě zakladatelka festivalu Petra Matysová svými telefonáty a dopisy - email byl tehdy ještě v plenkách – doslova přinutila přijet. A já byl nadšen.“

Ondřej Bezr se od třetího ročníku stal dramaturgem nyní už Mezinárodního hudebního festivalu Blues Alive a začal na něj zvát skvělé hudebníky nejen evropské bluesové scény, ale také zámořské hvězdy. O kvalitě a oblibě této akce svědčí i fakt, že festivalu byla udělena cena Keeping The Blues Alive Award (předána v r. 2019 v Memphisu).

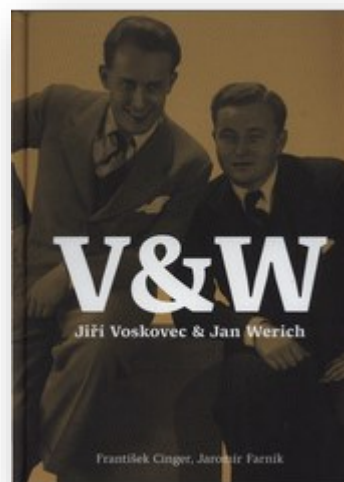
Knih mapuje historii jednotlivých ročníků – přináší rozhovory s 35 hudebníky, které byly ve své době otištěny v hudebních časopisech UNI, Crossroads, Rock & All nebo zazněly v Radiu Proglas. Ke slovu se tak dostaly muzikantské hvězdy, jako např. Hubert Sumlin, Louisiana Red, Ann Rabson, Joe Louis Walker, Shemekia Copeland, Otis Taylor Joan Osborne nebo Ana Popović. Úžasnou atmosféru nejen koncertních pódíí přibližuje množství barevných fotografií, které tvoří nezanedbatelnou část publikace.

Na závěr pozvánky k četbě nabízím jeden moudrý citát. Americký kytarista a zpěvák Joe Louis Walker odpovídá na otázku, jak se vyrovnává s tím, že občas zpívá někde, kde posluchači nerozumí jeho textům: *„Zjistil jsem, že vůbec nezáleží na tom, jestli hrajeme v Číně,*

Brazílii nebo jakékoli jiné zemi. Lidé cítí, co zpívám. Už dlouhá léta je pro mě důležitější ne to, co si myslím, ale to, co cítím. V hudbě totiž nejde o to, abychom sdíleli své myšlenky, ale pocity. To, že dokážeme hudbou oslovit jeden druhého, nezávisí na rasách, na pohlaví nebo na nějakých teoriích. Hudbu sdílíme skrze své duše.“

František Cinger, Jaromír Farník

V & W

Nošením pověstného dříví do lesa mi zaváněla představa další knihy o proslulé herecko-autorské dvojici V & W, tedy o Jiřím Voskovci a Janu Werichovi. Ale i když se to zdá nemožné, je vidět, že stále ještě se dá o nich napsat či vyhledat něco nového.

„Bylo to neuvěřitelné a neobyčejné soužití – bok po boku i na dálku. Znali jsme jeden druhého líp a hloub, než každý sám sebe,“ napsal po Werichově odchodu z tohoto světa Voskovec svou okouzující češtinou neteři Adrieně Borovičkové.“

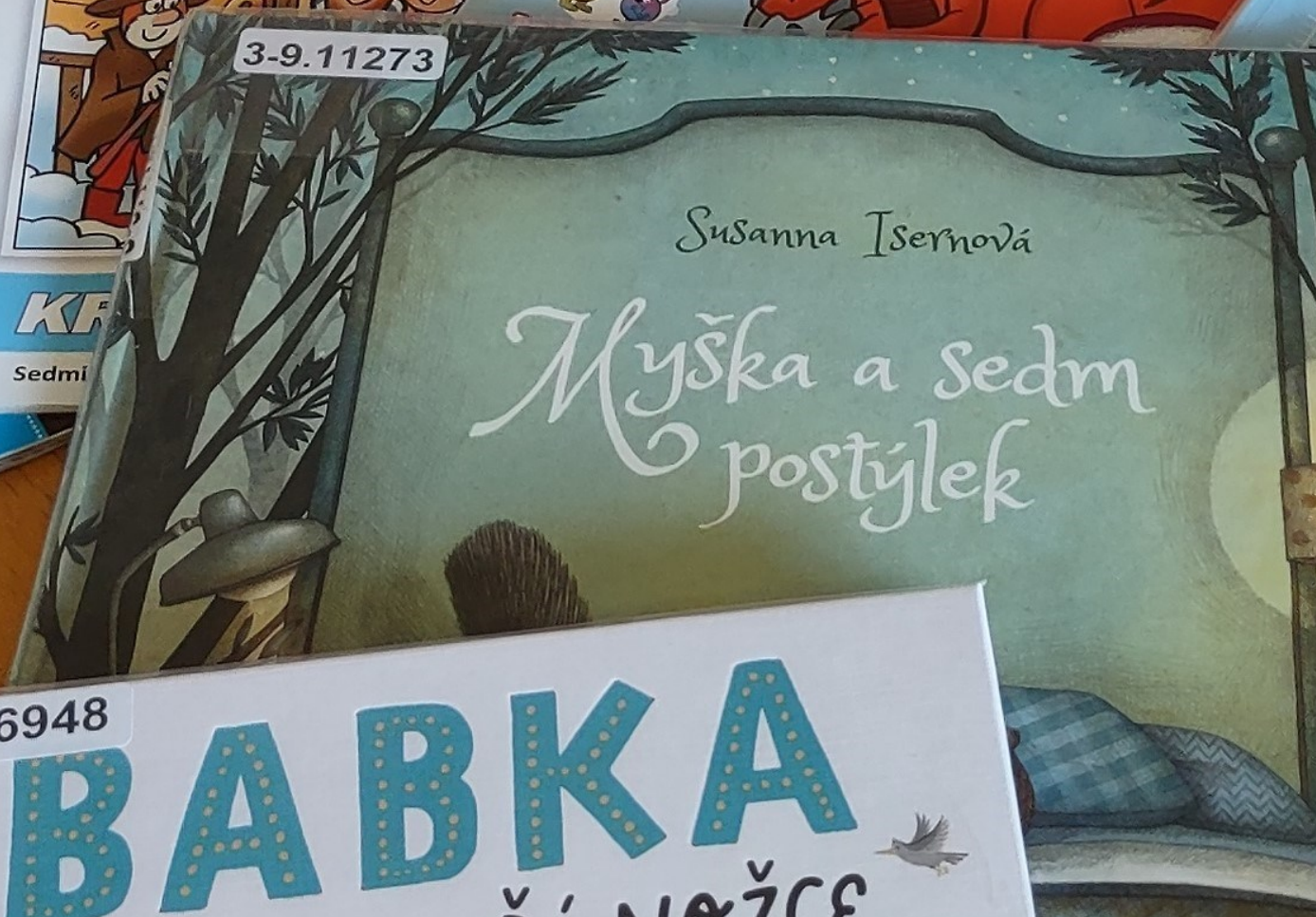
Pro autory – F. Cingera a J. Farníka – je toto téma zřejmě velmi přitažlivé, protože už v roce 2009 společně napsali knihu „Voskovec

a Werich aneb Válka s lidskou blbostí“. Nová publikace zasvěceně popisuje osobní příběh obou mužů od jejich raného dětství a stejně podrobně mapuje i jejich umělecké snažení (coby jednotlivců, posléze i dlouholetou společnou činnost). Přináší také řadu ukázek z korespondence, rozhovorů, reprodukce plakátů, fotografie, některé jsou v knižní podobě uvedeny poprvé. Je tedy radost knihou zalistovat a připomenout si tyto nezapomenutelné komiky a jejich stejně nezapomenutelné hry, písničky a filmy. Třeba slovy Jana Wericha o prvních společných vystoupeních a vzniku tzv. předscén – forbín. Ty si nezapisovali, pouze v podobě stručných poznámek na papírcích.

„Konečný dialog jsme čtli jeden druhému z očí a doslova brali z jazyků. Kolikrát jsem byl při těch forbínách sám sobě posluchačem. Já nevěděl, co řeknu: něco jsem začal a neznal jsem konec. Stál jsem tam a čekal, jak to dopadne. A když byl potlesk, málem jsem tleskal taky. Ne sobě – ale tý hubě, co to řekla. Protože všechno probíhalo jako v hypnóze; připadalo mi, že jsem tlumočník nějakého vlnění, že cosi od někud sděluji, že předávám vzkazy. A Voskovec mi potvrdil, že míval tytéž pocity. Oba jsme byli na to, co se stane, zvědavější než publikum.“

text a výběr: Jana Martiníková

Ochutnávka z dětského oddělení

2-9.6948

BABKA

v náručí

The book cover features the word 'BABKA' in large, blue, dotted letters. Below it, the words 'v náručí' are written in a smaller, cursive font. A small illustration of a bird is visible on the right side.

Byl jednou jeden úl

Karel Sládek

Četli jste někdy knihu Broučci od pana Karafiáta? A líbila se vám? Pokud ano, tak si rozhodně přečtete i tuto knihu.

Vypráví o jedné nově narozené generaci včeliček. Tyto včelky se stejně jako děti učí nejrůznější dovednosti a každá včelka zjišťuje, pro jakou práci byla v úle předurčena. Všechno se včelky učí od své starší sestřičky, která jim ukazuje, co a jak. Nejdříve vše, co je potřeba vykonat v úle, pak i mimo něj, ale o tom už nechejme mluvit knihu, určitě to stojí za to!

A co všechno včelky poznají, to si musíte přečíst sami. Tak šup šup do úlu, ale potichoučku, ať malé včelky nevylekáme... jsou rozto-milé jak plyšové bambulky. Podívejte se sami.

Pro děti 6-9 let

Madlenka a jednorožec

Briony May Smith

Jednoho dne se musí Madlenka společně s rodiči přestěhovat do hor za babičkou. Protože je Madlenka po stěhování moc smutná, pošlou ji rodiče, ať se porozhlédne po okolí a najde si sama nějaké kamarády.

Při toulkách krajinou najednou zahlédne po obloze letět jednorožce. Jak rychle se objevili, tak rychle i zmizeli. Madlenka nejdříve uvažuje, jestli se jí to náhodou nezdálo. Při cestě zpět do nového domu narazí v křoví na malé jednorožčí mláděátko. Bohužel nebylo dostatečně silné na to, aby zdolalo cestu společně s ostatními jednorožci. Madlenka ho vezme domů a společně s rodiči a babičkou...

No, jak tohle dopadne?! Neřeknu... jdu číst.

Pro děti 6-9 let

Pohádky ze skládky

Marek Baroš

Už jste někdy vyhodili pokaženou hračku, kterou jste sami nedokázali opravit? Tak přesně něco takového udělala holčička Žanda své panence Bibi.

Žanda si jednou hrála trochu divočeji než jindy a při tom nešťastnou náhodou panence Bibi upadla noha. Žanda si nevěděla rady, co s ní, a panenku zahodila do popelnice.

Tak se Bibi dostala v krabici od pizzy na skládku, a ještě k tomu bez nohy. Bibi si zoufá nad tím, jak dopadla a že se na skládce rozpadne na prach. To je můj konec, říká si...

Ale kdepak! Nic není ztraceno!!! A jak to vše dopadne? Tak honem za Bibi a zjistěte to.

Pro děti 6-9 let

text a výběr: Denisa Hrubá

Vojtěch Martínek

11. dubna 1887, Brušperk

25. dubna 1960, Ostrava

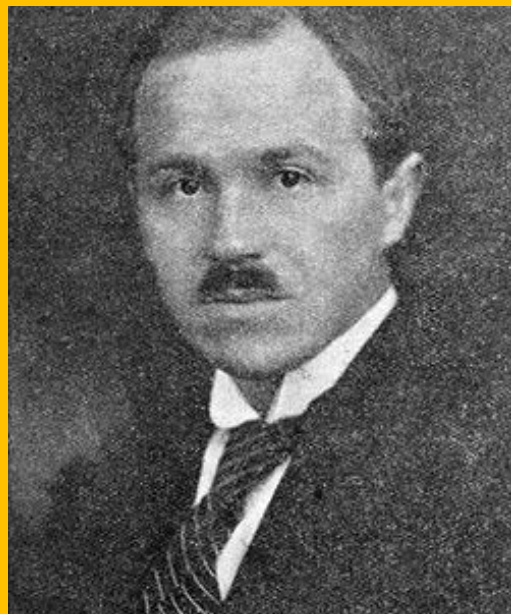
Český spisovatel

Dílo: Kamenný řád, Černá země

Pseudonym Václav Staněk

Působil v rozhlase, divadle i knihovně

Napsal i 31 pohádek

Milan Kundera

1. dubna 1929, Brno

Česko – francouzský spisovatel

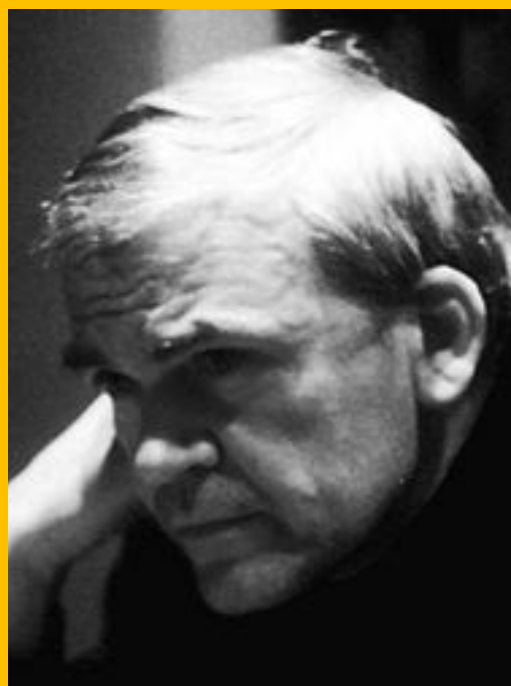
Dílo: Žert, Nesnesitelná lehkost bytí

Několikrát odmítnutý (pro sexismus)

kandidát na Nobelovu cenu za literaturu

Po emigraci odmítal vydávat své knihy
v češtině

Jeho údajná spolupráce s StB v 50. letech je
dodnes neuzavřený případ

Máj

Karel Hynek Mácha

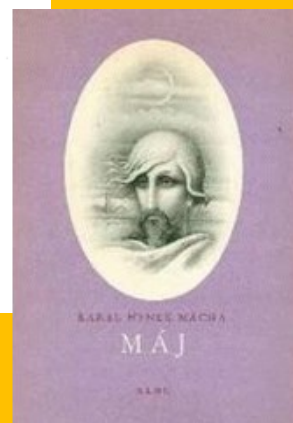
1. vydání : duben 1836

První vydání vyšlo v nákladu 600 kusů, vydal Mácha vlastním nákladem

Je to nejvydávanější česká kniha

Příběh byl zřejmě inspirován skutečnou událostí z roku 1774 poblíž Mladé Boleslavi

První kritiky byly vesměs velmi negativní

Carrie

Stephen King

1. vydání : duben 1974

Poprvé v češtině vyšlo v roce 1992

King první náčrtek vyhodil do popelnice

Prvního paperbackového vydání se prodalo za rok milión výtisků

V amerických školních knihovnách je často zakázána

Filmová verze z roku 1976 patří nejlepších filmovým hororům historie

**„Všichni dospělí byli dětmi,
ale málokdo si na to pamatuje.“**

Antoine de Saint-Exupéry

101 let
stovku
máme
za
sebou
KNIHOVNY !!!